

ADOPTIE

Pauline Peeters (8) is de adoptie dochter van Dries Peeters en Mickey Cornelis uit Kasterlee. Ze woonde tot haar zeven jaar in een weeshuis in Togo. Katrijn Van Giel

Veel minder buitenlandse adopties

Tien jaar geleden kwamen er nog 244 kinderen via buitenlandse adoptie naar ons land. Vorig jaar waren het er maar 25 meer. En wat meer is: zestien van die kinderen waren al ouder of hebben een speciale zorgbehoefte.

VEERLE BEEL

Vorig jaar kwamen er nog amper 25 buitenlandse adoptiekinderen naar Vlaanderen. Dat is de helft minder dan twee jaar eerder en tien keer minder dan tien jaar daarvoor. Zo blijkt uit het antwoord van de minister van Welzijn op een schriftelijke vraag van Vlaams Parlementslid Katrien Schryvers (CD&V).

Almaar meer landen hebben zich er via het Haags adoptieverdrag toe verbonden om eerst een oplossing in eigen land te zoeken voor kinderen die niet bij hun ouders kunnen wonen, of geen ouders meer hebben. Daardoor is het nu evidentier om voor een adoptiekindje met 'special needs' te kiezen: ze hebben een medische conditie die extra zorg behoeft, een beperking, of de kinderen zijn al wat ouder of willen samen met broer of zus geadopteerd worden in hetzelfde gezin.

Wendy Ceulemans en Hansbert Vanhove hebben een meisje uit China geadopteerd. Ze heet En-Fan en werd geboren met minder goed ontwikkelde voeten en handen. Katrijn Van Giel

Vier ledematen

‘Wij vinden “special needs” een groot woord hoor’, zegt Wendy Ceulemans (42), die met haar man Hansbert Vanhove (45) een meisje uit China heeft geadopteerd. Ze heet En-Fan, is nu vier jaar en werd geboren met minder goed ontwikkelde voeten en handen, wat in medisch jargon arthrogrypose wordt genoemd.

Ze maakt al meer dan een jaar deel uit van het gezin in Ekeren en heeft er drie broers: Billy (17), Bram (15) en Robbie (12).

‘We wisten dat we minder lang zouden moeten wachten op een kind met een speciale zorgbehoefte,’ zegt Wendy, ‘maar voor ons is het ook een

zingevingskwestie: ons hart gaat uit naar kinderen die minder kansen hebben op een gezinsleven.’

Overigens valt het met die aandoening nog mee: ‘Op papier heeft En-Fan een beperking aan alle ledematen. Dat klinkt zwaar. Sommige mensen zouden er misschien door afgeschrikt worden. Maar in China is ze al geopereerd aan haar voetjes. Daardoor kan ze stappen, springen en dansen, zoals alle meisjes van vier jaar.’

Niemand perfect

‘Ze had in het begin moeite om haar handjes te strekken, en nam een glas altijd vast tussen haar twee vuistjes. We hebben daar al veel op geoefend en En-Fan is zich er goed van bewust. Ze zegt dan: kijk, mama, ik doe mijn handen goed open!’”

‘Onze dochter kan haar schoenen zelf aandoen, haar jas dichtritsen, met mes en vork eten. Ze kan tekenen en kraaltjes rijgen. Tot ze volgroeid is, moet ze tweemaal in de week kine krijgen om te verhinderen dat haar spieren verkorten. Maar goed, heel lastig is dat voor ons niet, en er zijn op school nog kinderen die naar de logopedie of de auticoach moeten. Het is een illusie om te denken dat een kind van jezelf wel honderd procent perfect zal zijn.’

‘Ik zou zelfs zeggen: als ik terugdenk aan de moeilijke momenten met En-Fan, dan hebben niets te maken met haar medische conditie. Het gaat dan eerder over de nachtmerries die ze soms heeft, en die samenhangen met verdriet of angsten. Adoptie is een lange weg voor ouders, maar vergeet niet dat er vooral een lange lijdensweg voor de kinderen aan voorafgaat.’

Ze was al zeven jaar

Pauline Peeters (8) is de adoptiedochter van Dries Peeters (33) en Mickey Cornelis (31) uit Kasterlee. Ze woonde tot haar zeven jaar in een weeshuis in Togo, waar het echtpaar haar na een voltooide adoptieprocedure mocht ophalen. ‘Ze was heel goed voorbereid’, zeggen haar ouders. ‘We hadden een fotoboek over onszelf moeten opsturen en we konden vooraf drie keer met haar bellen.’

‘Ze had van de zusters zelf haar kleren mogen uitkiezen: een geel-blaauwe jurk van voile en satijn, en daaronder groene teenslippers’, zegt Mickey. ‘Wij hadden haar al in ons hart gesloten op de dag dat we een foto van haar opgestuurd kregen. Zij zei: “Bonjour maman” en “Bonjour papa” en wij stonden daar maar te knikken en te lachen. Op een gegeven moment legde ze haar hand op mijn been, toen ging ze tegen me hangen, vervolgens pakte ze me vast en legde haar hoofd op mijn schoot.’

Mickey zegt: ‘Soms zeggen Pauline en ik nog tegen elkaar: “Jammer dat we zo lang op elkaar hebben moeten wachten”. Ik zou ze niet willen ruilen voor een ander baby’tje, maar we hadden elkaar wel liever vroeger gevonden. Wij waren vijf jaar eerder met de procedure gestart, en zij was nog maar drie dagen oud toen ze in het weeshuis terecht kwam. Zo zitten er nog veel kinderen in weeshuizen op een adoptiegezin te wachten.’

Pauline spreekt intussen vloeiend Nederlands en doet het goed op school. Ze zit in het tweede leerjaar. Haar ouders hebben zich opnieuw aangemeld voor een adoptie, en hopen op een broer of zus uit Togo, die niet te veel scheelt qua leeftijd met Pauline. ‘Dat is leuker voor haar, en wij vinden het een voordeel dat we vanaf het begin goed met ons kind konden communiceren. Zo begrijpen we beter wat ze voelt en doormaakt.’

Ook het gezin Vanhove heeft zich een tweede keer aangemeld voor adoptie, ze willen graag nog een kindje met special needs in hun huis verwelkomen.